

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 78.445/1
van 17 november 2025

over

een voorstel van decreet ‘tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat het vermijden van een belangenconflict betreft bij omgevingsvergunningen die door een gemeente of provincie zijn aangevraagd’ (*Parl.St.* VI.Parl. 2025-26, nr. 558/1)

Op 7 november 2025 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Voorzitter van het Vlaams Parlement verzocht binnen een termijn van vijf werkdagen een advies te verstrekken over een voorstel van decreet ‘tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat het vermijden van een belangenconflict betreft bij omgevingsvergunningen die door een gemeente of provincie zijn aangevraagd’ (*Parl.St.* Vl.Parl. 2025-26, nr. 558/1).

Het voorstel is door de eerste kamer onderzocht op 13 november 2025. De kamer was samengesteld uit Pierre LEFRANC, kamervoorzitter, Brecht STEEN en Tim CORTHAUT, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Lennart NIJS, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 17 november 2025.

*

ONTVANKELIJKHEID VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. Volgens artikel 84, § 1, eerste lid, 3°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisende karakter ervan.

In het onderhavige geval wordt het verzoek om spoedbehandeling in de adviesaanvraag als volgt gemotiveerd:

“1. het Grondwettelijk Hof heeft de huidige bepaling uit het Omgevingsvergunningsdecreet vernietigd, zodat lokale besturen bij het indienen van nieuwe vergunningsaanvragen zich daar niet meer op kunnen baseren (zie het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 september 2025 met nr. 122/2025, raadpleegbaar via de volgende link: <https://nl.const-court.be/public/n/2025/2025-122n.pdf>). De huidige tekst van het decreet (en meer bepaald de bevoegdheidsverdelende regels) laat een bevoegdheidsescalatie evenmin toe. Lokale besturen kunnen volgens een letterlijke lezing van het decreet bijgevolg geen nieuwe vergunningsaanvragen indienen. Het Departement Omgeving raadt de lokale besturen nu aan om de bevoegdheidsescalatie al toe te passen, maar die werkwijze vindt geen steun in een letterlijke toepassing van het decreet. Daarom is een spoedig decretaal ingrijpen aangewezen en moet er zo snel mogelijk een doorvertaling van de definitieve oplossing ingevolge het recente arrest van het Grondwettelijk Hof in het Omgevingsvergunningsdecreet komen;

2. het decreet voorziet in een retroactieve toepassing vanaf het arrest van het Grondwettelijk Hof. De mogelijkheden voor retroactieve werking zijn beperkt; om dat te kunnen onderbouwen moet het decreet zo snel mogelijk in werking treden na het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 september 2025;

3. het decreet modernisering m.e.r. voorziet ook in aanpassingen aan artikel 15/1, die op 1 december 2025 in werking treden en die de huidige (onwettige) werkwijze bestendigen. Om te vermijden dat er verdere onduidelijkheid heerst, moeten de aanpassingen t.g.v. het decreet modernisering m.e.r. worden teruggedraaid vóór 1 december 2025.”

2. Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich moeten beperken tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

STREKKING VAN HET VOORSTEL

3.1. Artikel 15 van het Omgevingsvergunningsdecreet² bepaalt de bevoegdheidsverdeling tussen de Vlaamse Regering of de gewestelijke omgevingsambtenaar, de deputatie en het college van burgemeester en schepenen, met betrekking tot het kennisnemen van, en beslissen over, vergunningsaanvragen in eerste administratieve aanleg.

¹ Aangezien het om een voorstel van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Decreet van 25 april 2014 ‘betreffende de omgevingsvergunning’.

3.2. Artikel 15/1, eerste en tweede lid, van het Omgevingsvergunningsdecreet bevat een uitzonderingsregeling op deze algemene bevoegdheidsregeling, en voorziet in een bevoegdheidsverschuiving (‘bevoegdheidsescalatie’), waarbij de bevoegdheid naar het onmiddellijk hogere bestuursniveau wordt getild indien aan de voorwaarden van artikel 15/1 van het Omgevingsvergunningsdecreet voldaan is. De in artikel 15/1 van het Omgevingsvergunningsdecreet vervatte bevoegdheidsverschuiving strekt er in wezen toe dat het college van burgemeester en schepenen, respectievelijk de deputatie, niet de bevoegde instantie is om te beslissen over een vergunningsaanvraag wanneer deze instantie eveneens initiatiefnemer en aanvrager is van het project en voor het project daarenboven een milieueffectrapport moet worden opgesteld. In dergelijke gevallen komt het aan de deputatie, respectievelijk de Vlaamse Regering toe om te oordelen over de vergunningsaanvraag.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding bij het decreet van 23 december 2016³ beoogt artikel 15/1 van het Omgevingsvergunningsdecreet de omzetting van artikel 9bis van richtlijn 2011/92/EU⁴, ingevoegd door richtlijn 2014/52/EU⁵, dat een *no conflict-of-interest*-regeling bevat⁶ en luidt:

“De lidstaten zorgen ervoor dat de bevoegde instantie of instanties hun uit deze richtlijn voortvloeiende taken op objectieve wijze vervullen en zich niet bevinden in een situatie die tot een belangenconflict aanleiding geeft.

Indien de bevoegde instantie tevens de opdrachtgever is, brengen de lidstaten in elk geval binnen hun organisatie van administratieve bevoegdheden een passende scheiding aan tussen conflicterende functies bij het uitvoeren van de uit deze richtlijn voortvloeiende taken.”

Artikel 1, lid 1, b), van richtlijn 2011/92/EU definieert het begrip ‘opdrachtgever’ als “de aanvrager van een vergunning voor een particulier project of de overheidsinstantie die het initiatief tot een project neemt”. De ‘bevoegde instantie’ is naar luid van artikel 1, lid 1, f), van richtlijn 2011/92/EU “de instantie of instanties die de lidstaten aanwijzen om de taken uit te voeren, die uit deze richtlijn voortvloeien”.

3.3.1. De decreetgever ging er daarbij vanuit dat de *no conflict-of-interest*-bepaling niet van toepassing is op de project-m.e.r.-screening, en heeft uitdrukkelijk gekozen om de m.e.r.-screeningsplichtige projecten uit te sluiten uit de gevallen waarin de bevoegdheidsverschuiving moet worden toegepast.⁷ Door een arrest van 6 oktober 2022 van de Raad voor

³ Decreet van 23 december 2016 ‘tot wijziging van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, het decreet van 27 oktober 2006 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming, het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning en het decreet van 25 april 2014 betreffende complexe projecten, wat betreft de milieueffectrapportage van bepaalde openbare en particuliere projecten’.

⁴ Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten’.

⁵ Deze bepaling werd in richtlijn 2011/92/EU ingeschreven naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van 20 oktober 2011, nr. C-474/10, *Department of the Environment for Northern Ireland*, ECLI:EU:C:2011:681, punten 41 en 42, dat werd gewezen inzake artikel 6, lid 2, van richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 ‘betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma’s’.

⁶ *Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 965/1, 22.

⁷ *Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 965/1, 23: “Het zou gelet hierop niet logisch zijn om de conflict of interest-bepaling, vermeld in artikel 9bis, ook op te leggen op de vergunningsprocedure van m.e.r.-screeningsplichtige projecten.”

Vergunningsbetwistingen kwam de conformiteit van deze decretale regeling met het Europees Unierecht op de helling te staan.⁸

3.3.2. Om tegemoet te komen aan het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 6 oktober 2022,⁹ voegde artikel 5 van het decreet van 19 april 2024 ‘tot wijziging van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, wat de uitvoering van de taken voor de project-MER-screening betreft’ een derde lid toe aan artikel 15/1 van het Omgevingsvergunningsdecreet, dat luidt:

“Het eerste en tweede lid zijn niet van toepassing als louter een project-MER-screening aan de aanvraag wordt toegevoegd. In dat geval is artikel 20, tweede lid, respectievelijk artikel 39, tweede lid, van toepassing.”

Overeenkomstig artikel 20, tweede lid, en 39, tweede lid, van het Omgevingsvergunningsdecreet beslist de gemeentelijke, provinciale of gewestelijke omgevingsambtenaar in kader van het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek van de vergunningsaanvraag waarbij een project-m.e.r.-screeningsnota is gevoegd of over het project een milieueffectrapport moet worden opgesteld, indien de aanvraag door de bevoegde overheid zelf wordt ingediend.

3.4.1. Naar aanleiding van een cassatieberoep tegen het aangehaalde arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 6 oktober 2022 heeft de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak,¹⁰ een prejudiciële vraag gesteld dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft beantwoord bij arrest van 8 mei 2025. Het Hof heeft geoordeeld dat, wanneer een bevoegde instantie in het kader van een screeningsprocedure bepaalt of een in artikel 4, lid 2, van richtlijn 2011/92/EU bedoeld project aan een milieueffectbeoordeling moet worden onderworpen, zij een uit deze richtlijn voortvloeiende taak vervult waarvoor de *no conflict-of-interest*-regel van artikel 9*bis* van de richtlijn geldt.¹¹

3.4.2. Het Grondwettelijk Hof heeft bij arrest 122/2025 van 18 september 2025 artikel 5 van het decreet van 19 april 2024 vernietigd wegens schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 9*bis* van de richtlijn 2011/92/EU. Het Hof wees het verzoek om de gevolgen van de bestreden bepaling te handhaven af.

4. Het om advies voorgelegde voorstel van decreet strekt ertoe om de bevoegdheidsverschuiving in artikel 15/1 van het Omgevingsvergunningsdecreet uit te breiden naar de gevallen waarin een m.e.r.-screeningsnota bij het aanvraagdossier is gevoegd (artikel 2 van het voorstel). De artikelen 20, tweede lid, en 39, tweede lid, van het Omgevingsvergunningsdecreet worden opgeheven, aangezien de situatie waarin een vergunningsaanvraag met een

⁸ RvVb 6 oktober 2022, nr. RvVb-A-2223-0108, randnummer 4. Zie ook latere bevestigingen van deze redenering, o.a.: RvVb 5 oktober 2023, nr. RvVb-A-2324-0084; RvVb 15 februari 2024, nr. RvVb-A-2324-0453. Vanaf de kennisname door de Raad voor Vergunningsbetwistingen van het cassatieberoep tegen zijn arrest met nummer RvVb-A-2223-0108, werden de zaken waarin dezelfde redenering werd uiteengezet voor onbepaalde duur uitgesteld.

⁹ Zie: *Parl.St.* VI.Parl. 2022-23, nr. 1780/1, 2.

¹⁰ Gevoegde zaken G/A 237.675/VII-41.742 en G/A 237.676/VII-41.743.

¹¹ HvJ 8 mei 2025, nr. C-236/24, *Provincie Oost-Vlaanderen en Sogent*, ECLI:EU:C:2025:321, punten 24 en 25.

m.e.r.-screeningsnota door de bevoegde overheid bij zichzelf wordt ingediend niet langer zal voorvallen (artikelen 3 en 5). De artikelen 4, 6, 7 en 8 van het voorstel zijn erop gericht de wijzigingen aan de artikelen 20 en 39 van het Omgevingsvergunningsdecreet, zoals voorzien door de artikelen 113 en 118 van het decreet van 17 mei 2024 te actualiseren.

Het decreet heeft uitwerking met ingang van 19 september 2025, met uitzondering van de artikelen 4 en 6, die in werking treden op 1 december 2025 (artikel 9).

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

5. Ter wille van de leesbaarheid verdient het aanbeveling te verduidelijken dat in artikel 15/1, eerste en tweede lid, van het decreet van 25 april 2014 ‘betreffende de omgevingsvergunning’, *telkens* punt 1° wordt vervangen.

Artikel 9

6. Overeenkomstig artikel 9 van het voorstel, heeft het aan te nemen decreet uitwerking met ingang van 19 september 2025, met uitzondering van de artikelen 4 en 6, die in werking treden op 1 december 2025.

6.1. De niet-retroactiviteit van wetten is een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. De terugwerkende kracht kan enkel worden verantwoord wanneer ze onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.¹² Indien bovendien blijkt dat de terugwerkende kracht tot doel heeft de afloop van een gerechtelijke procedure in een welbepaalde zin te beïnvloeden of de rechtscolleges te verhinderen zich uit te spreken over een welbepaalde rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang een verantwoording bieden voor het optreden van de wetgever, dat ten nadele van een categorie van burgers afbreuk doet aan de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden.¹³

¹² Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, zie o.m.: GwH 21 november 2013, nr. 158/2013, B.24.2; GwH 19 december 2013, nr. 172/2013, B.22; GwH 29 januari 2014, nr. 18/2014, B.10; GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1; GwH 22 januari 2015, nr. 1/2015, B.4; GwH 7 mei 2015, nr. 54/2015, B.12; GwH 14 januari 2016, nr. 3/2016, B.22; GwH 3 februari 2016, nr. 16/2016, B.12.1; GwH 28 april 2016, nr. 58/2016, B.9.2; GwH 9 februari 2017, nr. 15/2017, B.9.2; GwH 21 december 2017, nr. 145/2017, B.16.2; GwH 19 juli 2018, nr. 100/2018, B.13; GwH 3 juni 2021, nr. 82/2021, B.6; GwH 23 juni 2022, nr. 85/2022, B.10.2.

¹³ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv. GwH 21 november 2013, nr. 158/2013, B.24.2; GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1; GwH 28 mei 2015, nr. 77/2015, B.4.1; GwH 24 maart 2016, nr. 48/2016, B.6; GwH 6 oktober 2016, nr. 126/2016, B.7.3.

6.2. In de toelichting wordt de terugwerkende kracht die aan het voorstel van decreet wordt verleend, als volgt verantwoord:

“Uit artikel 9 van de Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof vloeit de retroactieve werking van vernietigingsarresten van het Grondwettelijk Hof voort. Door het vernietigingsarrest werd bijgevolg het aangevochten artikel 5 van het decreet van 19 april 2024 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer gehaald.

De oude regeling herleeft bijgevolg: voor nieuwe en lopende vergunningsaanvragen wordt dus teruggekeerd naar de regeling die initieel was opgenomen in artikel 15/1, eerste en tweede lid, van het Omgevingsvergunningendecreet van 25 april 2014, hierna het OVD te noemen. De bevoegdheidsescalatie die in artikel 15/1, eerste en tweede lid, van het OVD was opgenomen, was echter ook onder de oude regeling niet van toepassing op de beoordeling van de screeningsnota.

Door het vernietigingsarrest van het Grondwettelijk Hof is echter – impliciet – ook vast komen te staan dat ook de eerdere regeling in het oude artikel 15/1 van het OVD ongrondwettig is. Er ontstaat bijgevolg opnieuw rechtsonzekerheid omdat deze bepaling, in navolging van het arrest, herleeft en vergunningen die op basis daarvan worden verleend, aldus precair zijn en in rechte aangevochten kunnen worden.

Na het arrest van 18 september 2025 heeft het Departement Omgeving de gemeenten en provincies via een communicatie aanbevolen om uit eigen beweging een bevoegdheidsescalatie door te voeren, ook al bepaalt het OVD dat niet, ook niet na de vernietiging van artikel 5 van het OVD door het Grondwettelijk Hof.

De werkwijze die door het Departement Omgeving wordt aanbevolen, namelijk de bevoegdheidsescalatie, kan worden beschouwd als de meest voor de hand liggende keuze die tegelijk ook juridisch verdedigbaar is, omdat daarmee op coherente wijze uitvoering wordt gegeven aan de vereisten van artikel 9*bis* van de Project-m.e.r.-richtlijn. Die werkwijze sluit aan bij de bestaande decretale logica voor MER-plichtige projecten, waardoor een consistente lijn wordt aangehouden die het risico op belangenconflicten daadwerkelijk helpt vermijden. Bovendien is die werkwijze in overeenstemming met de geest van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof. Maar een decretale grondslag ontbreekt op dit moment. Die piste kan daarom vatbaar zijn voor juridische kritiek.

Dat juridische risico kan ondervangen worden door een decretale regeling met een bevoegdheidsescalatie met terugwerkende kracht aan te nemen, zodat niet alleen de situaties vanaf de inwerkingtreding van een nieuwe decretale regeling onder de regeling zouden vallen, maar ook de vergunningen die sinds het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 september 2025 verleend zouden zijn in overeenstemming met de communicatie van het Departement Omgeving.

Om de terugwerkende kracht (die zou ingaan vanaf 19 september 2025, de dag na het arrest van het Grondwettelijk Hof) zo kort mogelijk te houden, is het aan te bevelen dat dit decretale initiatief zo snel mogelijk wordt voltooid.

Het verhelpen van rechtsonzekerheid, het waarborgen van de volle werking van het Unierecht en het waarborgen van de vergunningverlening worden daarbij als bijzondere en uitzonderlijke omstandigheden ingeroepen ter verantwoording van de beperkte terugwerkende kracht.”

Bij de artikelsgewijze bespreking van artikel 9 wordt daaraan nog toegevoegd:

“Zoals hierboven al is aangehaald, wordt gekozen voor een uiterst beperkte terugwerkende kracht tot de dag die volgt op het arrest van het Grondwettelijk Hof. Op die manier kunnen de lopende dossiers die na het arrest, maar voor de bekrachtiging van dit voorstel van decreet al werden doorverwezen of ingediend bij de deputatie, respectievelijk de Vlaamse Regering, correct worden afgehandeld.

Die beperkte retroactiviteit is noodzakelijk voor de rechtszekerheid en de goede werking van de diensten. Ze geeft uitvoering aan het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 september 2025 en tast – gelet op de communicatie van het Departement Omgeving – in beginsel geen verkregen rechten aan. Tevens wordt daarvoor een werkwijze bekrachtigd die uitvoering geeft aan artikel 9bis van de Project-m.e.r.-richtlijn, zoals het Hof van Justitie uitlegt in zijn arrest C-236/24 van 8 mei 2025.”

6.3. Om de hiernavolgende redenen heeft de afdeling Wetgeving geen bezwaar tegen de voorgestelde beperkte retroactiviteit.

6.3.1. Er dient te worden gewezen op de voorrang van het Unierecht, zoals door het Hof van Justitie vormgegeven in het arrest *Fratelli Costanzo*. In dat arrest oordeelde het Hof:¹⁴

“Met het oordeel dat particulieren het recht hebben, op de bepalingen van een richtlijn die aan de vorengenoemde voorwaarden voldoen, voor de nationale rechter met een beroep tegen de administratie op te komen, zou het in tegenspraak zijn, wanneer desalniettemin de mening werd gehuldigd dat zij niet verplicht is, de bepalingen van de richtlijn toe te passen en bepalingen van nationaal recht die daarmee niet verenigbaar zijn, buiten toepassing te laten. Wanneer de in 's Hof's rechtspraak gestelde voorwaarden zijn vervuld, waaronder particulieren de bepalingen van een richtlijn voor de nationale rechter kunnen inroepen, zijn mitsdien alle overheidsinstanties, de gedecentraliseerde instanties zoals de gemeenten daaronder begrepen, gehouden deze bepalingen toe te passen.”

In het arrest *The Trustees of the BT Pension Scheme* voegde het Hof daaraan toe dat “zowel de administratieve autoriteiten als de nationale rechters die in het kader van hun respectieve bevoegdheden belast zijn met de toepassing van de bepalingen van het Unierecht, zorg moeten dragen voor de volle werking van die bepalingen en daarbij zo nodig, op eigen gezag, elke strijdige nationale bepaling buiten toepassing moeten laten zonder dat zij eerst de intrekking hiervan bij wet of enige andere constitutionele procedure hoeven te vragen of af te wachten”.¹⁵

De vergunningverlenende overheden bevinden zich sedert de vernietiging van artikel 5 van het decreet van 19 april 2024 tussen hamer en aambeeld: enerzijds volgt uit de hiervoor aangehaalde rechtspraak dat zij het duidelijke voorschrift van artikel 20, tweede lid, en artikel 39, tweede lid, van het Omgevingsvergunningsdecreet niet langer rechtsgeldig kunnen toepassen wegens de vastgestelde strijdigheid met artikel 9bis van richtlijn 2011/92/EU, anderzijds

¹⁴ HvJ 22 juni 1989, nr. C-103/88, *Fratelli Costanzo*, ECLI:EU:C:1989:256, punt 31; zie ook HvJ 29 april 1999, nr. C-224/97, *Ciola*, ECLI:EU:C:1999:212, punt 30; Vgl. ook: HvJ 9 september 2003, nr. C-198/01, *Consorzio Industrie Fiammiferi (CIF)*, ECLI:EU:C:2003:430, punt 49; HvJ 12 januari 2010, nr. C-341/08, *Petersen*, ECLI:EU:C:2010:4, punt 80; HvJ 4 december 2018, nr. C-378/17, *Minister for Justice and Equality*, ECLI:EU:C:2018:979, punten 38 en 39; HvJ 24 juni 2019, nr. C-573/17, *Popławski*, ECLI:EU:C:2019:530, punt 54.

¹⁵ HvJ 14 september 2017, nr. C-628/15, *The Trustees of the BT Pension Scheme*, ECLI:EU:C:2017:687, punt 54.

mogen zij evenmin *contra legem* zelf een bevoegdheidsverschuiving introduceren, maar komt het aan de decreetgever toe om daartoe in een algemene regeling te voorzien.

6.3.2. In het licht daarvan lijkt gekozen te zijn voor wat door het departement Omgeving het minste kwaad werd geacht, namelijk in afwachting van een wetgevend initiatief reeds een bevoegdheidsverschuiving *contra legem* te laten doorvoeren, in lijn met de vereisten onder artikel 9*bis* van richtlijn 2011/92/EU. Met deze werkwijze wordt bovendien een betere rechtsbescherming van de belangen van de burgers beoogd, terwijl de communicatie van het departement Omgeving enkel bijkomende verplichtingen oplegt aan administratieve overheden. Omdat een feitelijke administratieve praktijk, ook al is die in lijn met een richtlijn, echter geen correcte omzetting van die richtlijn inhoudt,¹⁶ is niettemin ook een decretaal optreden noodzakelijk teneinde in een duidelijke rechtsbasis te voorzien voor die bevoegdheidsverschuiving.

6.3.3. Door de terugwerkende kracht van het voorstel af te stemmen op de datum van arrest 122/2025 van het Grondwettelijk Hof, blijft deze bovendien beperkt, en kan worden aangenomen dat niet wordt ingegrepen op lopende gerechtelijke procedures.¹⁷

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Pierre LEFRANC

¹⁶ HvJ 6 mei 1980, nr. 102/79, *Commissie t. België*, ECLI:EU:C:1980:120, punt 11 ; HvJ 4 juni 2009, nr. C-102/08, *SALIX*, ECLI:EU:C:2009:345, punt 43.

¹⁷ Zo wordt geen regularisatie voorzien van de omgevingsvergunningen die zijn afgeleverd overeenkomstig de vigerende artikelen 20, tweede lid, en 39, tweede lid, van het Omgevingsvergunningsdecreet en waartegen mogelijk nog vernietigingsberoepen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen hangende zijn. Voor wat betreft de omgevingsvergunningsaanvragen die werden ingediend na 18 september 2025, kan worden vastgesteld dat zowel binnen de gewone procedure als binnen de vereenvoudigde procedure de beslissingstermijn in beginsel nog loopt (zie voor de gewone procedure: artikelen 21, eerste lid, en 32, §§ 1 tot 3, van het Omgevingsvergunningsdecreet; voor de vereenvoudigde procedure: artikelen 40, eerste lid, en 46, § 1, van het Omgevingsvergunningsdecreet).